

Hope, Faith & Frank

een verhaal van Christian Deterink

Hope, Faith & Frank

Deel 2

Hoofdstuk 4 * Hope

“En mogen we dan nu een moment uw aandacht voor de speciale gast die vanavond in ons midden is?”, schalde de stem van de speaker door de sporthal, “kandidaat voor de post van burgemeester van onze geliefde gemeenschap Johannisholm, Frank Updike!”

De speaker had die naam op de ronkende manier uitgesproken waarmee je normaliter popsterren aankondigde. Maar voor mij was dat natuurlijk helemaal niet nodig: al had het gefluisterd, die naam...! Ik sprong, geposteerd hoog op de tribune tussen de basketbalfans, opgewonden overeind en voelde mijn hart in mijn borstkas bonzen.

Ik hoefde niet lang te zoeken, want een volgspot vond hem meteen feilloos, zittend op de eerste rij naast zijn vrouw, een frigide humorloze teef overigens, die hem absoluut niet verdient. Francis, oh Francis, dacht ik zwijmelend, toen ik zag hoe hij opstond en verlegen zwaaide naar de toeschouwers. Wat een schat was het toch, zo bedremmeld als hij daar stond. Ik was blij om te zien dat hij er goed uit zag: hij had een gezonde bloos op de wangen en met zijn grote sterke lijf torende hij zoals gebruikelijk boven bijna iedereen uit. Tussen die bomen van basketballers, die op het veld al een balletje gooiden, zou hij voorwaar geen slecht figuur slaan.

Ik zag hoe Harvey Killroy, de coach van de *Johannisholm Goats*, naar hem toe liep en hem joviaal de hand drukte. Killroy lachte breed, maar ik wist dat het een gemaakte lach was. Want wat ik van hem gelezen had, was hij een cynische en kille politicus die er niet voor zou terug deinken Frank kapot te maken als het moest. “Een nare, kille man”, zo had hij over Killroy geschreven.

“Kijk nou, de beide kandidaten voor de post van burgemeester schudden elkaar gebroederlijk de hand”, legde de speaker de scene uit aan de aanwezigen, “vanavond zullen ze voor het laatst de degen kruisen in een debat en dan volgen morgen de verkiezingen. Vergeet u ook niet te gaan stemmen?”

De beide tegenstanders hadden enkele woorden tot elkaar gericht, voor Killroy Frank nog een keer de hand schudde en terugliep naar de spelersbank. Frank nam glimmend wat complimenten in ontvangst van omstanders en ging weer zitten.

“Maar nu, *let's get ready to rumble!*”, brulde de stadionspeaker. Een gejuich ontbrandde op de tribune en niet veel later begon de wedstrijd. In tegenstelling tot de mensen om me heen, interesseerde hetgeen er op het veld gebeurde me echter niets. Ik staarde alleen maar gebiologeerd naar Francis, die rustig op zijn plek leek toe te kijken. Wat zou er nu toch in hem omgaan?

Ach, lieve, arme Francis! Ik vroeg me af of hij opgelucht was dat ik Charity Perreira voor hem uit de weg geruimd had, die hoer die over hem uit de school wou klappen. Was hij dankbaar dat zijn reputatie hiermee was gered, net zoals de verkiezingsstrijd? En zou hij weten aan wie hij dat te danken had? Ik was ervan overtuigd van niet. Ik wist in ieder geval zeker dat hij geen idee had dat ik toegang had tot zijn dagboek, dat hij online via GoogleDocs bijhield en beveiligd had met dat te simpele wachtwoord. Hoe heerlijk was dat,

om op deze manier toch nog alles te kunnen delen in wat hij beleefde! Het was misschien een inbreuk op zijn privacy, maar vooralsnog was dit voor mij de enige om dichtbij hem te zijn... En om hem te helpen natuurlijk, als uit zijn dagboek bleek dat er mensen waren die hem bedreigden, zoals Charity gedaan had. Of nu die Harvey Killroy weer....

Ik vond het wel jammer dat hij niet wist dat ik zijn onbekende weldoener was. Maar ja, ik voelde dat het onmogelijk was om hem het nú vertellen. Misschien later, als we eindelijk definitief bij elkaar zouden zijn. Ik verloor me, zoals wel vaker, in een fantasie over hoe we beiden verliefd op het terras van ons hotel aan het strand de zonsopgang bekeken na een korte nacht, tot ik van opzij werd aangestoten:

“Doe eens mee, slaapkop!” Het was een jongen die een groot ‘Goats’-logo in de hand had, die mijn aandacht had gevraagd.

“W-wat?”

“De wave, kijk daar komt die alweer!” De ogen van de jongen glommen van opwinding, alsof dit het hoogtepunt van de avond was. Ik zag inderdaad de mensengolf dichterbij komen en met tegenzin sprong ik overeind van de bank toen iedereen om me heen dat ook deed. Tot mijn schrik schoot het pistool bijna los dat ik achter mijn broeksriem onder mijn shirt had verstopt. Ik wist het nog net tegen te houden.

“Go Goats”, gilte ik enigszins geschrokken., terwijl ik het ding weer goed deed.

De jongen lachte me opgetogen toe.

Oké, ik had dit niet goed doordacht, besepte ik, toen ik me tussen de uitgelaten mensen door werkte. De wedstrijd was inmiddels al een half uur geëindigd; in een overwinning van de Goats, geloof ik. Ik was helemaal van mijn stuk, want wist ik veel dat die basketbalwedstrijden zulke drukke evenementen waren! Een paar man en een paardenkop, dacht ik, die zich meteen terug naar huis sleepten na de wedstrijd. Er zou alle ruimte en gelegenheid zijn om op dat moment in een uitgestorven sporthal Killroy met een bezoekje te vereren, als die zich terug getrokken had in zijn kantoortje.

Maar nu... het leek wel verdorie wel *Main Street* op zaterdagmiddag! Even overwoog ik mijn plannen aan te passen en alles uit te stellen. Maar dat verwierp ik meteen weer: het slotdebat was vanavond al, ik kon geen minuut langer meer wachten!

Gelukkig werd ik in ieder geval nergens tegengehouden voor ik de goede deur gevonden had –dat had ik dan weer wel goed voorbereid! Mijn hart bonsde in mijn keel, toen ik zonder te kloppen binnen stapte en de deur achter me sloot.

“Hé, ik heb toch zo gezegd...”, zei Harvey Killroy, die opkeek vanuit zijn bureaustoel, waar hij diep in was weggezakt. Zijn voeten lagen hoog op het bureaublad. Hij was er inderdaad, bedacht ik me opgetogen en nog beter: naast hem was er niemand in het kantoortje.

“W-wat? Wie?”, vroeg hij met een verbaasde frons op zijn gezicht, terwijl hij zijn voeten van tafel trok. Ik probeerde intussen mijn pistool vanachter mijn broekband te trekken, maar die leek opeens ergens achter klem te zitten. Ik stak met mijn vrije hand een vinger op, in het universele gebaar van ‘even wachten’.

“Wie bent u? Wat doet u hier?”, bracht Killroy uit, “Wilt u alstublieft weg gaan?”

Eindelijk had ik mijn pistool bevrijd achter mijn riem en iets te wild zwaaide ik het naar hem toe. Per ongeluk loste ik een schot. Ik was verdorie toch iets zenuwachtiger dan ik gedacht had. De kogel raakte een tl-balk aan het plafond die met veel misbaar ontplofte.

Killroy slaakte een kreet en kromp ineen. Hij probeerde weg te kruipen achter zijn bureau, maar ik liep er snel in een paar stappen omheen. Daar zat hij, Harvey *Fucking* Killroy, trillend op de vloer, met opgetrokken knieën.

“Je hebt de verkeerde mensen ge... ehh... ge... gepiepeld”, zei ik. Shit, dacht ik, ik had een betere speech voorbereid. Hoe kon dat toch? Vooraf had ik deze scene al zo vaak in mijn hoofd gerepeteerd!

“Maar”, zei Killroy met hoge stem, “ik weet zeker...” Hij hield twee bezwerende handen voor zich, terwijl hij

zich langzaam overeind werkte.

“Oh, ik weet zeker van niet”, sneerde ik. Killroy drukte zijn rug tegen de kast achter zich. Het stenen beeldje van de geit dat daar op stond, schudde heen en weer. Weer wilde de man iets zeggen, maar voor hij de kans kreeg brulde ik: “Hou je bek!” Ha, daar heb ik je, dacht ik tevreden, toen ik zag hoe hij ineenkromp. Ik hief mijn pistool en zei: “En nu is het tijd om te ste...”. Nog voor ik mijn slotzin helemaal uitgesproken had, loste ik alweer een schot. Verdorie, wat is zo’n trekker toch gevoelig. Gelukkig zag ik dat de kogel in ieder geval haar werk had gedaan. Killroy was vol in zijn gezicht geraakt en levenloos neergezakt langs die kast, als een dagloner die uitrustte van een zware werkdag. De kogel leek zelfs na te smeulen in zijn verachtelijke kop, want er steeg een beetje rook op. Dat wordt een dichte kist, bedacht ik me smalend, net goed! De klootzak! Ik werd opgeschrikt uit mijn bozige gedachten door lawaai. Iemand stond op de gesloten deur te bonzen en ik hoorde een gesmoord: “Coach Killroy, is alles in orde daar?”

Shit, dit ging niet helemaal zoals gepland. De bedoeling was gewoon uit het kantoor weg te wandelen, alsof er niets gebeurd was. Maar nu? Ik keek schichtig om me heen. Het raam! Ik liep er snel naar toe en opende het. Ik bevond me op de eerste verdieping en beneden bevond zich een smal groenperkje naast het parkeerterrein.

“Coach, we komen naar binnen!”, hoorde ik weer achter me.

Geen tijd te verliezen! Ik propte het pistool weer achter mijn broeksriem –de loop was nog een beetje warm, nog iets wat ik nooit verwacht had– en klom in het raamkozijn.

Achter me werd de deur open gegooid. Ik hoorde een verschrikte kreet. En op hetzelfde moment sprong ik.

Hoofdstuk 5 * Faith

“Ik... ik weet het niet...”, klonk er zwakjes uit de vrouw die ineengekrompen op de stoel tegenover me zat. Ze zag er uit als een hopeloos snotterend wrak. Een schande voor het internationale vrouwendom, bedacht ik me wrokkig. Ik kon er niet zo goed tegen als vrouwen altijd als zwak en hulpbehoevend werden afgebeeld. Zoals laatst nog, in die film die ik had bekeken, ‘*Jurassic World*’, waarin natuurlijk die arme vrouw weer moet worden gered door een gebronsde mannelijke held. ‘*Lame*’, had ik naar mijn computerscherm geroepen: ‘Steven Spielberg, wanneer doe je in de films een keer iets aan de emancipatie van de vrou-ouw?’ Maar ja: wie luisterde er eigenlijk? Mijn hond natuurlijk, maar die staarde me alleen maar afwachtend aan. Hij had echter al snel dat gconstateerd dat ik niet een lekker hapje aankondigde en zijn kop weer op de rand van zijn mand neergelegd.

“Dat weet je maar al te goed!”, bitste ik daarom nog venijniger dan de situatie misschien toeliet, “nogmaals: wat was je motief?”

Hope Evans kromp nog verder ineen. Het leek wel alsof ze onder de verhoortafel wilde kruipen die tussen ons beide in stond. Maar zo makkelijk ontkwam ze niet aan mij. Ze had immers verdomme een moord op haar geweten: die op Harvey Killroy, de populaire basketbalcoach van de *Johannisholm Goats*. Dat ze schuldig was, was overduidelijk, ze was op heterdaad betrapt en hierna, toen ze het parkeerterrein van de sporthal probeerde af te strompelen –blijkbaar was ze niet goed neergekomen toen ze uit het raam van diens kantoor was gesprongen– weinig zachtzinnig gevloerd door een roedel woedende basketballers.

Het was nog volledig terecht ook, dat ze zo boos was geweest: Killroy was op een gruwelijke wijze om het leven gebracht; door een kogel recht tussen de ogen. God, wat een troep het was toen ik de *crime scene*

opnam. Maar op de één of andere manier bleef vooral een ander beeld maar voor mijn netvlies zweven: dat van de prachtige stenen geit die op die halfhoge archiefkast stond. Volgens het plaatje onder de voet had hij het ding gekregen bij zijn tienjarige jubileum als coach, maar nu was het obscene besmeurd met bloedspatten. Op de één of andere manier vond ik dit nog gruwelijker dan die aanblik van het lijk. En daarnaast deed het me op een gekke manier denken aan die andere moord, een paar weken eerder, op Charity Perreira.

“Was je bij de wedstrijd?”, vroeg ik.

Heel zwakjes knikte mijn verdachte.

Ik moest terugdenken aan de wedstrijd, die ik zelf natuurlijk ook had bezocht. Ik herinnerde me opeens dat ik Killroy nog de hand had zien schudden met Frank Updike, zijn tegenstander in de verkiezingsstrijd om het burgemeesterschap, die het natuurlijk niet kon laten om ook hier zijn zelfvoldane bakkes nog even te laten zien.

Ik kreeg een ingeving; noem het intuïtie: “Heeft het iets met Frank Updike te maken, soms?”

Ik zag Hope verstijven alsof ze met een *taser* was bewerkt. Verbijsterd staaarde ze me vanonder haar warrige haren aan. *Jackpot*, dacht ik, hier was overduidelijk meer aan de hand!

“Nou?”

“Ik... weet niet wat ik moet zeggen”, stamelde Hope en ze wierp een bangige blik omhoog naar sheriff Pete Boehner, die staand naast de verhoortafel een broodje aan het verslinden was.

Ik begreep dat ze zich beschroomd voelde in diens nabijheid en zocht oogcontact met mijn leidinggevende, “Baas, zou ik haar even onder vier ogen kunnen spreken?”

“Wat?”, vroeg Pete, een klodder saus van zijn lippen vegend, “Hoezo dat dan?” Ik probeerde een kreun te onderdrukken; de sheriff had overduidelijk die veelbetekenende wending in het verhoor gemist.

“Voor een paar minuutjes maar”, vroeg ik met mijn aandoenlijkste hertenogen-lach. Mijn God, wat walg ik soms van mezelf. Aan de andere kant: waarom zou een vrouw als ik niet mijn effectiefste wapens mogen gebruiken?

Pete knikte, “Vooruit dan, meid. Tot zo dan. Hou je haar wel heel?” Hij grijnsde en waggelde de kamer uit.

“Zo, vrouwen onder elkaar”, zei ik opgeruimd toen de deur was dichtgetrokken. Ik boog voorover over de tafel, “vertel me alles over Frank!”

Toen Pete enige tijd later weer terug keerde in de verhoorkamer had ik alles uit haar. Hope Evans was gebroken als een stuwdam en ik was bijna omver geblazen door haar woordenstroom. Het duizelde maar terwijl ik alle puzzelstukjes op hun plaats probeerde te krijgen. Kort gezegd kwam het er als ik goed had op neer dat Hope ooit een *one night stand* had gehad met Frank Updike, alweer jaren geleden. Ze was hopeloos verliefd geworden, maar toen Frank haar keer op keer verstootte, veranderde die liefde in een *full blown* obsessie. Het bizarre was dat Hope zichzelf toegang had weten te verschaffen tot Frank's dagboek, dat hij onhandig genoeg digitaal bijhield via een website. Op die manier had ze gelezen dat Frank het met een aantal mensen aan de stok had gekregen. Hope had vervolgens gemeend haar lieve Frank te moeten helpen en was begonnen één voor één die tegenstanders uit de weg te ruimen. Als een soort impromptu '*Engel der Wrake*', alhoewel het moeilijk was voor te stellen dat het menselijke wrak dat nu aan tafel zat dat ooit was geweest.

“Nou, al iets verder gekomen?”, vroeg Pete, lurkend aan een bekertje afgrijselijk smerige automatenkoffie. Gelukkig had hij niets voor mij mee gebracht.

Ik liet me achteruit tegen de rugleuning van de stoel vallen, “Och”, glimlachte ik, “Alleen maar een bekentenis van zowel de moord op Charity Perreira als die op Harvey Killroy!”

Pete verslikte zich in zijn koffie en liet een plens ervan op de steriele linoleumvloer vallen.

“Wa-wat?”, vroeg hij niet begrijpend, me verbijsterend aan starend.

“Ik meen het! De zaak is rond!” Ik gaf een volle lach ten beste en ook Pete's gezicht brak open in een grijns.

Alleen die arme Hope deelde niet mee in de feestvreugde.

Ik moest wel bijna een uur posten voor zijn huis voor hij eindelijk buiten kwam. Wittgenstein wist gewoon niet wat hem overkwam: zo lang was hij nog nooit uitgelaten. Maar daar was hij dan eindelijk, Frank Updike *himself*. Aan de grijze plastic zak in zijn hand te zien was hij voornemens het vuilnis buiten te zetten. Ik trok mijn hond met me mee en liep richting zijn voortuin. Precies ter hoogte van het witte tuinkekje ontmoetten we elkaar.

“Meneer Updike, wat fijn dat ik u tref”, zei ik op mijn meest montere toon.

Updike keek verstoord omhoog van zijn ingewikkelde klus om de vuilniszak in de daartoe bestemde ton te deponeren. Toen hij me herkende fronste hij zijn wenkbrauwen en zei hij vlak: “Faith Dobson”. Het was niet zozeer een begroeting, als wel een feitelijke constatering.

“Ik probeer u de hele avond al te bereiken”, zei ik weer en dat was inderdaad waar. Blijkbaar was Updike zo geshokeerd over het bericht van de dood van zijn opponent, eerder die dag, dat hij zich thuis had opgesloten en verstopte voor de buitenwereld. “En uiteindelijk bedacht ik: Meid, waarom bellen? Je woont hemelsbreed maar een paar blokken verderop! Wat als je je hond eens een keer een extra lange avondwandeling geeft.”

Frank keek verschrikt om zich heen nadat ik het woord ‘hond’ had geuit en liet zijn donkere blik al snel vallen op de vrolijk kwispelende Wittgenstein, die enthousiast mijn hand likte.

“Aha, een Golden Retriever”, gromde hij.

“Nou niet helemaal”, glimlachte ik, “Deze is wat donkerder. Officieel is het is een Nova Scotia duck tolling retriever...”

Frank Updike staarde me met een lege blik aan en mompelde ten slotte; “Het is in ieder geval niet zo’n *fucking* chihuahua.”

Ik lachte om zijn grapje en deed een stap dichterbij: “Maar waar ik hier eigenlijk voor ben, ik wil iets met u bespreken.”

“Meisje, alstublieft, het is elf uur ’s nachts!”

Updike draaide zich om en liep over het tuinpad terug naar zijn woning, maar ik snelde meteen achter hem aan.

“Wilt u niet horen over dat we de moordenaar van Killroy gevonden hebben?”

Updike hief een hand en gromde nijdig, “Wat gaat mij dat aan? U doet vast uw werk.”

“Maar het gaat u wel wat aan”, bracht ik haastig in terwijl ik hem probeerde bij te blijven. Verstoord keek hij opzij en even dacht ik dat hij me zou vragen me uit zijn tuin te verwijderen.

“Vooruit dan”, zuchtte hij ten slotte. Hij draaide zich weer om en beklom de paar treden naar veranda. Toen hij de deur openhield voor me naar de woning, keek hij met een vies gezicht naar Wittgenstein, “Moet die ook mee?”

“Hij is zindelijk, hoor!”, zei ik meteen, “En Wittgenstein is zelfs zeer intelligent, kan ik u verklappen. Op commando lost hij zo de kruiswoord in uw avondkrant op.”

Updike keek me fronsend aan.

“Grapje”, zei ik.

Hij gromde en stapte naar binnen.

In de woonkamer zat een magere vrouw kaarrecht in een stoel tv te kijken. Ze wilde al opstaan toen Updike zei; “Doe geen moeite, Margaery, ik ga met mijn gast even naar de studeerkamer.”

Ik stak kort mijn hand op voor ik Updike volgde, die me via een gang naar zijn studeerkamer bracht. Eikenhouten boekenkasten vol met boeken, *check*. Notenhouten bureau met de grootte van een boorplatform, *check*. Fluweelrode gordijnen voor de Franse tuindeuren, *check*. Ja, dit was echt de natte droom van elke rechtgeaarde *chief executive officer*.

Ik gebood Wittgenstein te gaan liggen een hoek van de kamer en zette me hierna zelf neer in een comfortabel uitzierende stoel. Updike trok alweer zijn wenkbrauwen op. Het leek me steeds waarschijnlijker dat hij een ingewikkelde zenuwtic had met die wenkbrauwen van hem. Of meende hij nu echt dat ik pas had mogen gaan zitten na zijn toestemming? Nou ja, *fuck it* dan. Zo'n typisch zo'n stukje haantjesgedrag van dit soort eerzuchtige mannen met kleine pikkie's kon me gestolen worden.

"Hou het kort", gromde Updike terwijl hij in zijn kolossale bureaustoel zakte.

Ik gehoorzaamde braaf. In een paar korte zinnen bracht ik hem op de hoogte van de laatste ontwikkelingen.

"Kortom, Hope Evans heeft ongevraagd een aantal van uw opponenten uit de weg geholpen!", sloot ik af.

Updike masseerde met twee handen zijn gezicht en masseerde zijn oogleden. Ik hoorde een lange kreun voor hij opkeek. "Dat is vreselijk, echt vreselijk nieuws, wie had dat gedacht?"

Ik ging er maar van uit dat die vraag retorisch was en zei niets.

"Mijn God, die arme Char. Had ik maar niets in mijn dagboek gezet! En Killroy... Dit zo afschuwelijk!" Frank uitte de woorden starend in de verte, naar iets buiten deze studeerkamer, alsof hij uit het hoofd een ingewikkelde passage uit Shakespeare reciteerde, maar vervolgens richtte hij zijn aandacht weer op mij; "Het is in ieder geval goed dat je Hope gepakt hebt! Die vrouw is gestoord! Uit mijn naam die moorden plegen, ze is godverdomme niet goed wijs!" Updike was steeds harder gaan praten en liet een vuist op zijn bureaublad neerkomen. Vervolgens leek het alsof de woede weer uit hem weg vloeyde en hij begon fronsend de bovenkant van zijn neus te masseren.

"U wist dus van niets...", vroeg ik.

"Natuurlijk niet!", brak Updike uit.

"Hebt u nog contact met haar gehad de laatste tijd?"

Updike keek naar me op en antwoordde weer iets gekalmeerd: "Nee, nee. Ze heeft me natuurlijk wel nog een tijd gemaïld, brieven gestuurd. Maar al die zut gooide ik meteen weg. Ik wilde niets met haar te maken hebben."

Ik knikte, "En uw dagboek, vindt u dat zelf nu een goed idee om dat op internet bij te houden?"

Updike keek naar me op, "Ik had geen idee! Ik zal er ook meteen iets aan doen, natuurlijk! Ander paswoord, *firewall*, alles. Maar het was altijd zo makkelijk! Zo kon ik overal waar ik maar wilde altijd even iets schrijven..."

Ik knorde nadenkend. Dat leek me eigenlijk best plausibel, "Maar dat paswoord dan. Ik bedoel, '*Francis123*', dat is niet heel ingewikkeld..."

"Heeft ze dat verteld?"

Ik knikte.

"Nou ja, er is niemand die me zo noemt", zei Updike verongelijkt, "maar ik verander het natuurlijk meteen, vanavond nog!"

Ik knikte, wierp een blik op mijn horloge en tikte twee keer op het notenhouten blad. "Ach kijk nou. Het is al weer half twaalf. Wittgenstein moet nodig naar bed!"

Updike staarde me verbaasd aan terwijl ik opgeruimd opstond.

"Mijn ho-ond", lachte ik. Ik deed het onderwerp van gesprek, dat al was opgesprongen, aan de lijn en liep naar de deur, "Ik kom er zelf wel uit hoor! En ondanks alles succes met de verkiezingen!"

Ik wachtte het antwoord niet af voor ik de studeerkamer verliet. De zaak was opgelost en er waren geen losse lijntjes meer, hield ik me voor toen ik het muisstille huis door de voordeur verliet. Maar hoe kon het dan toch, dat er toch ergens achter in mijn hoofd een stemmetje bleef zeuren?

Hoofdstuk 6 * Frank

“Oh, dat was verrukkelijk, Frank, oh sorry: meneer de burgemeester!”, knorde Grace als een tevreden varkentje, terwijl ze met haar vingers in mijn borsthaar kroelde.

Mijn hand gleed over haar naakte rug, “Dat was inderdaad lang niet gek, pop”, bromde ik toegeeflijk. Ik meende het ook nog, mijn nieuwe ‘vriendinnetje’ was inderdaad behoorlijk bedreven in –hoe zeggen ze dat ook alweer zo mooi omfloerst– de oudste daad ter wereld.

“Maar nu effe zeiken”, kreunde Grace en ze ontworstelde zich aan mijn omhelzing en wandelde poedelnaakt richting de badkamer. Ik bekeek haar afwezig vanuit het bed. Ze had een prima lijf, dat kon je niet ontkennen. Sommige mensen zouden haar te vol vinden, maar ik hou daar juist van. Alles om maar niet herinnerd te worden aan dat uitgedroogde scharminkel bij mij thuis, Margaery, brrr. Maar elke zelfrespecterende hoer moest toch het benul hebben dat als ze wist dat ze bekeken werd, een sexy wiegend loopje moest aannemen. Niet Grace, dus. Ze had de wijdbeense lompe gang van een boerin die op weg gaat om koeien te melken.

Tot mijn verbazing deed zij ook nog eens de badkamerdeur niet achter haar dicht. En omdat de wc daar toevallig direct achter stond, was ik er ongewild getuige van hoe Grace plompverloren neerzakte op de pot. Niet veel later begon het vrolijke geklater, met het verbijsterende volume van een pissende olifant in de dierentuin. Ik zag zelfs in een flits de straal tussen haar benen. Geïrriteerd sloot ik mijn ogen. Betekende ‘Grace’ niet ook iets als ‘elegantie’ of zo? Dan deed zij niet bepaald haar naam eer aan...

Ik moest onwillekeurig denken aan Char, mijn vorige, ahem... verleenster van diensten. Zij zou zich nooit zo platvloers gedragen hebben! Opeens vond ik het toch wel jammer dat zij er niet meer was. Ondanks dat ze me een tijd geleden echt een poets had gebakken. Iets dat ze helaas had moeten bekopen met de dood. Niet dat ik er wakker van lag; ik had me heus niet echt aan haar gehecht. Dat was immers ook precies de reden waarom ik me al sinds jaren wendde tot hoeren. Ik wilde wel de lusten en niet de lasten; wel de seks, maar niet al het gedoe er omheen. Het slijk. Sommigen zouden dat ‘liefde’ noemen, maar ik niet. Ik was allergisch voor dat kleffe gedoe. En met zo’n spook thuis als Margaery had ik het immers ook al zwaar genoeg te stellen.

Grace was uitgepist en verwaardigde zich niet zich af te vegen of haar handjes te wassen, zoals elk keurig meisje zou doen.

“Ik moest denken aan die verkiezingen”, peinsde ze hardop, de slaapkamer in benend, “is het nou waar dat meneer Killroy toch nog dertig procent van de stemmen heeft gekregen?”

Wat was dit nou weer? Wat wilde deze griet? Ik knorde iets van een bevestiging.

“Dus drie op de tien mensen hebben een lijk gekozen boven jou”, grinnikte Grace alsof ze een goede grap had gemaakt.

“En wat zou dat?”, antwoordde ik getergd. Ik had geen enkele aandrang aan mijn prostituee te moeten uitleggen dat het kiesreglement nou eenmaal niet had voorzien in een oplossing voor als de dag voor de verkiezingen één van de kandidaten het loodje legt. En aldus waren de verkiezingen alsnog door gegaan. Met inderdaad een grote groep mensen die tot mijn grote ergernis uit sympathie toch nog op die verrekte Killroy hadden gestemd.

“Wees toch niet zo kribbig”, lachte Grace, terwijl ze op het bed ging liggen en tegen me aan schurkte, “Je hebt toch alles wat je wilde?”

Ik gromde en ontspande me iets. Ze had verdorie nog gelijk ook. Enkele momenten lagen we zwijgend naar het plafond te staren, voor me iets inviel. Ik draaide me naar haar toe; “Ik wilde nog iets met je bespreken.”

Ze knikte, “Ja?”

“Wat dacht je ervan om dichterbij te komen wonen? Ik kan wel iets voor je regelen in Johannisholm, of Pattison als je dat beter uitkomt.”

Grace keek me verbaasd aan, “Maar schat, het bevat me toch prima hier in Minneapolis. Ik heb hier alles!” Ik omklemde haar handen, “Als ik straks begin in mijn nieuwe functie zal ik minder tijd hebben. En het is zo’n eind rijden. Bovendien zal ik veel meer moeten oppassen in mijn doen en laten. Een schandaal is zo geboren...”

“Frank, je verwacht toch niet van me...”, piepte Charity op hoge toon.

“Ik betaal je woning natuurlijk en je mag er natuurlijk gewoon andere cliënten op nahouden”, drong ik aan. Grace schoot overeind in bed en keek me van een afstandje aan, “Oh, mag ik dat? Is er nu een gat in de markt daar soms, nu Charity, je vorige hoer, vermoord is?” Ze keek me vies aan.

Ik kroop, geïrriteerd dat ze zo over Char sprak, overeind, “Wat wil je nou? Ik dacht dat je blij zou zijn!”

Grace schudde geïrriteerd haar hoofd, “Ongelooflijk! Denk je nou echt dat ik hier alles zo zou opgeven?”

Ik snapte niets van haar reactie en staarde haar boos aan.

“Voor jou?”, voegde ze toe. Iets in haar toontje beviel me helemaal niet, het leek wel denigrerend.

“Godverdomme, Grace!” Ik greep haar stevig bij de arm, “Ik had gedacht dat ik hier met jou redelijk over kon praten!”

“Blijf van me af, klootzak”, schreeuwde Grace, die zich aan mijn greep ontworstelde en ‘*on all fours*’ het bed uit kroop. Ze drukte zich staand tegen de muur alsof ze erdoor wilde verdwijnen, “Ik wil nu dat je weg gaat!”

Ik voelde me nu echt kwaad worden. Wat een overdreven reactie! Ik werkte me omhoog en liep om het bed naar haar toe, “Zo laat ik niet tegen me spreken! Weet je wel tegen wie je het hebt?”

Ze keek me aan met walging in haar gezicht, “Oh, zeker! Een sneue man met een te groot ego! Met allemaal complexjes ook nog eens...”

Er dansten rode vlekken voor mijn ogen van de woede. Zo liet ik mezelf niet toe spreken! Ik stapte op haar af.

“Scheer je weg, klootzak”, riep Grace nogmaals, “En weet je wat: ik hoef je nooit meer te zien! Klanten zoals jij hoef ik niet.”

Ik overwoog serieus om haar aan te vliegen. Alleen een zacht stemmetje in mijn achterhoofd hield me tegen; “Denk aan de gevolgen, Francis. Wees verstandig. Ze is het niet waard!”

Grace keek me met fonkelende ogen van woede aan, “Oh, ik zie het al, je durft niet. Je bent bang voor de gevolgen. Wat is dat nou, grote man? Laat je dit soort klussen soms altijd aan anderen over?”

Dat kutwijf! Wat was dit nou weer voor een insinuatie?

Grace begon zachtjes smalend te lachen, “Oh, ik heb nog raak geschoten ook!”

Dit was de druppel: nu dacht ze ook nog dat ze me kon lezen als een open boek, “Hou je godverse smoel, smerige slet!”, grauwde ik, “Of ik maak je kapot!”

Met stramme, woeste bewegingen begon ik me in mijn kleren te hijsen. Ik was net met mijn overhemd aan het frummelen, toen Grace op een bijna verbaasde toon zei: “Weet je wat? Ik moet opeens weer denken aan Charity. Ik kende haar, weet je wel. Ik heb warempel het idee dat jij een hand in haar dood hebt gehad. Hoe heb je dat gedaan? Heb je soms een soort ziek spelletje gespeeld met die vrouw, die Hope Evans?”

Nu was het genoeg! Ik stapte op haar toe, haalde uit en raakte haar vol op haar misselijke bakkes. Ze had zelfs geen tijd meer om boe of bah te zeggen. Zwaar sloeg haar lijf tegen het dressoir, voor het als een slappe ledenpop op de vloer kwakte. Knockout in één klap, dan waren die bokslessen op *highschool* toch nog ergens goed voor geweest. Ik hijgde zwaar toen ik op haar roerloze lijf neer keek. Wat een sekreet! Ik besepte meteen dat ik iemand anders zou moeten vinden om Char te vervangen. En misschien ook nog wel iemand om af te werken met deze Grace. Daar moest ik maar eens over gaan nadenken tijdens de autorit terug naar Johannisholm.

Ik schoot mijn schoenen aan, controleerde snel de kamer of ik al m'n spullen had en keerde weer terug bij Grace. Een definitief afscheid. Ik snoof diep en vuurde een grote rochel op haar af. Kuthoer!

Opeens stond ze voor me, juist toen ik me door de grote schare mensen aan het heen aan het werken was die me wilde feliciteren met mijn nieuwe ambt. De lokale notabelen, ondernemers: allemaal wilden ze op deze feestelijke receptie mijn hand schudden. Succes is aantrekkelijk, dat heb ik altijd al geweten. En toen dook zij dus op, de vrouw die ik wel het minst lief van iedereen wilde zien. Faith Dobson. Nou ja, ze had in ieder geval niet die verdomde hond van haar bij zich.

"Gefeliciteerd met uw nieuwe baan", zei ze stralend, terwijl ze kordaat mijn hand pompte.

Ik wist tussen mijn opeengeklemd kaken met moeite iets van een antwoord te formuleren, "Wat fijn dat je er bent."

"Natuurlijk, mooie gelegenheid ook!" Faith maakte een weids gebaar. Ze bedoelde natuurlijk de theaterzaal, die voor deze gelegenheid was omgetoverd tot feestgelegenheid. Niets is teveel voor de nieuwe burgemeester van Johannisholm.

"*Enjoy yourself*", beet ik haar vriendelijk toe, terwijl ik me al van haar afkeerde.

"Ik heb eigenlijk nog een vraag voor u", zei Dobson die nog steeds mijn hand vasthield.

"Moet dat nu?", gromde ik nu echt zonder meer geërgerd. Ik had echt geen puf meer om nog een vriendelijke façade op te houden.

"Het gaat over Hope Evans", zei Dobson. Nog steeds die stralende lach. Het ging in ieder geval niet over Grace Chandler, constateerde ik; die had zich dus toch koest gehouden. Maar ik wist niet eigenlijk niet of ik hier blij over moest zijn of niet.

Met tegenzin draaide ik me naar haar toe; "Luister, meisje, ik heb het nogal druk. Bel morgen maar mijn secretaresse om een afspraak te maken."

Faith Dobson knikte, "Zo lang kan het helaas niet wachten, meneer. Een paar minuten maar."

Ik gromde geërgerd. Maar uit haar vastberaden blik maakte ik al op dat ik niet zomaar van haar zou afkomen.

"Twee minuten dan", gromde ik. Ik zocht om me heen naar een stil hoekje om die verdomde meid uit te horen. Toevalligerwijs liep net dat mannetje langs, die van dit theater. Hoe heette die nu toch al weer? Was het Johnson? Misschien kon hij ons helpen.

"Hé", riep ik onbeholpen, "Jij!"

"Mister Johansson", klonk Dobson's stem naast me. Verdorie, dat was het, ja; *close but no cigar!*

De man hield in en knikte ons gediensig toe.

"Heeft u misschien even een rustig kamertje voor ons?", vroeg Dobson, die me net voor was. Verdomme, ik hou er niet van als me het initiatief wordt afgenomen.

"Natuurlijk", zei Johansson, in zijn handen wrijvend, "volgt u me."

We deden zoals gevraagd en zonder strubbelingen werden we richting een deur gedirigeerd, "Vergaderruimte 2" stond er op een koperen plaatje.

"Alstublieft", zei Johansson met een uitnodigend gebaar.

Dobson ging me voor de kamer in en ik volgde haar. In het halfdonker ontwaarde ik een ronde vergadertafel en een klein dozijn stoelen. Ik knipte het licht aan en sloot de deur achter me.

Weer was Dobson me voor door als eerste het woord te nemen: "Hope Evans dus. Ik moet zeggen dat de zaak me blijft bezighouden."

"Bespaar je de energie toch, meisje", zei ik op mijn meest autoritaire toon, "De zaak is gesloten en het kring zit vast, wat wil je nog meer?"

"Nou", zei Dobson, "Ik bleef maar malen over dat wachtwoord van u, *Francis123*'. Er is inderdaad niemand die u zo noemt, op één persoon na: uitgerekend Hope Evans." Dobson keek me stralend aan alsof ze zojuist

een ingewikkeld raadsel opgelost had.

Ik schudde geïrriteerd mijn hoofd. Ik wilde het helemaal niet hebben over Hope Evans en al zeker niet met haar. En ik had ook geen behoefte om erachter te komen wat zij allemaal had lopen bedenken.

“Kom ter zake alsjeblieft!”

“Ik dacht: waarom kiest hij uitgerekend dit paswoord? Is dat soms omdat hij wil dat bepaalde mensen het kraken?”, vervolgde Dobson, “Dus ik besloot Salomon Cohen eens te vragen wat hij ervan dacht. Je weet wel, die van die computerwinkel in het centrum. Kent u hem?”

Ik schudde grommend mijn hoofd. Natuurlijk kende ik hem, Hicks had het verschillende malen over hem gehad. Ik voelde opeens een stekende hoofdpijn opkomen en wilde alleen maar dat Dobson stopte. Maar natuurlijk deed ze dit niet.

“En weet u wat Sal vertelde? Dat hij uw assistent, Rupert Hicks, had geholpen aan een soort spionageprogrammaatje. Een *‘app’* die precies kon bijhouden waar, wanneer en door wie er werd ingelogd op uw Google Account. Wist u daarvan?”

Ik had geen enkele aandrang die vraag te beantwoorden en keek Dobson alleen maar boos aan. Ik voorvoelde inmiddels allang waar ze heen wilde. Die dekselse griet had godverdomme alles uitgeknoebeld!

“Volgens Hicks wel”, ging Dobson ongenaakbaar door, “en hij wist ook wààr u het voor gebruikte. U wilde zich ervan vergewissen dat Hope Evans nog wel regelmatig inlogde op uw dagboek in GoogleDocs.”

“Heeft Hicks...?”, barstte ik verbijsterd uit, voor ik de rest inslikte.

Dobson knikte. Verdomme, had ik dat kleine etterbakje van een Hicks dan de laatste tijd toch teveel in de grond getrapt? Ik wist niet meer wat ik moest zeggen.

“Even onder ons”, zei Dobson op nog steeds dit irritante pedante toon, “ik moet u een geheimpje verklappen. Ik heb meteen na de bekentenis van Hope ook een blik in uw dagboek geworpen. Stout van me hè!” Ze deed een hand voor de mond, maar begon hierna te lachen; “Char een leugenachtige slet? Killroy een nare, cynische man? Waar haalt u die onzin toch vandaan? Heus, u had schrijver moeten worden...”

Ik hief mijn handen op; dit had nu lang geduurd, “Mevrouw Dobson, ik zeg niets meer zonder mijn advocaat!” Ik had dit zinnetje wel eens gehoord op tv en het leek me nu wel passend.

Godverdomme, ze had me inderdaad door! Maar hoe had ze het geraden? Dat ik op zeker moment had gemerkt dat Hope in mijn dagboek zat te spieken, door de weinig verhullende opmerkingen die ze deed in al die mails en brieven van haar. Nee, die had ik niet meteen weggegooid, zoals ik gezegd had. En hoe had ze geraden dat ik had bedacht dat ik die lastige Hope kon omvormen tot een instrument; een buitengewoon dodelijk instrument. Een wapen dat ik kon gebruiken om lastige obstakels uit de weg te ruimen. En het had perfect gewerkt, ten minste, tot die dekselse Hope zo stom was zich te laten pakken bij die moord op Killroy...

“Vooruit, zegt u maar niets”, glimlachte Dobson die totaal niet uit het veld geslagen leek, “maar u begrijpt toch wel dat we u moeten arresteren voor medeplichtigheid aan een dubbele moord. En dan kunnen we dit op twee manieren doen. Ik kan mijn collega’s, die buiten al klaar staan, met veel misbaar laten binnenkomen om er een echte vette show van te maken, ten slotte bevinden we ons in een theater...”

Ik probeerde iets in te brengen, maar Dobson hief een vingertje en vervolgde: “Of u loopt zonder tegen te stribbelen met me mee naar buiten, gewoon alsof er niets aan de hand is. Vervolgens stappen we in mijn Volkswagen *Beetle* en maken we samen een gezellig ritje naar het bureau.”

Ik kon Faith Dobson alleen maar aanstaren, maar ik begreep dat ze me in de tang had. Godverdomme! Ik knikte kort.

“Goed dan, na u”, glimlachte Dobson opgeruimd en ze tikte een keer op de vergadertafel voor ze me de deur wees.

Ik deed wat ze gevraagd had en waagde me in het feestgedruis, dat opeens heel bedreigend leek. Schichtig zocht ik de dichtstbijzijnde uitgang.

“Links”, zei Dobson die vlak achter me liep, “En oh ja, wat ik u nog niet verteld had, u vindt het toch niet erg dat Wittgenstein ook meerijdt?”

“Wat? Wie?”, vroeg ik verward.

“Mijn ho-ond!”, antwoordde Dobson met een brede grijs.

Ik kon een kreun niet onderdrukken.

Einde
